

Ve de la pàgina anterior

Si a *Volver* el pes de la història queuia en dones, mentre que la figura paterna, malvada, estava absent, a *Los abrazos rotos* sembla que vulgui passar comptes amb els personatges masculins sense voler ocultar-los. Els mals homes (Gómez) surten a la superfície, com els de caràcter bondadós (Homar), i com les dones malvades perquè la vida les ha fet així (Portillo). Les seqüeles que unes desastroses relacions paternofiliars deixen en els personatges d'Almodóvar tenen en aquest film el físic de Rubén Ochandiano i Tamar Novas.

FILLS TRAUMATITZATS / Per escriure els papers d'aquests joves actors, «fills que són víctimes de pares d'una dimensió descomunal», Almodóvar s'ha inspirat en les vides poc felices de dos fills de famosos, els d'Ernest Hemingway i Arthur Miller. El primer, de petit es vestia de dona però el seu pare el «va condemnar a ser més Ernest que el mateix», va explicar el director. Quan es va morir el progenitor, «es va tallar els genitals» metafòricament parlant.

Miller va tenir un fill amb síndrome de Down «a qui va negar des del mateix moment de néixer». «És terrible que un home amb aquesta consciència social tingüés en la seva vida personal una ombra tan atroç», va assenyalar el director.

Madrid i Lanzarote seran els escenaris del rodatge, que durarà

El cineasta avisa que el seu nou film durarà 45 minuts més que 'Volver'

més de tres mesos. Una foto d'una parella que Almodóvar va fer a la platja El Golfo de l'illa canària forma part de l'impuls del cineasta davant aquest projecte que tindrà un elevat pressupost i durarà, si no s'evita a la taula de muntatge, 45 minuts més que *Volver*.

El que avisa no és traïdor, sembla dir Almodóvar, que posa tota la carn a la graella, incloent-hi les proverbiales cefalees, en cada pel·lícula. El seu principal desig és que l'espectador es «commogui i no s'avorreixi», i assegura material perquè hi hagi «reciprocitat» entre el públic i els personatges.

FOTOGRAFIA I MÚSICA // A més d'actriu de la seva factoria com Chus Lampreave, Kiti Manver i Rossy de Palma, Almodóvar compta amb dos mags de la imatge i el so. Al director de fotografia mexicà Rodrigo Prieto (*Babel* i *Brokeback Mountain*), «no he d'explicar-li», comenta el realitzador, «com vull que siguin els colors perquè per la nostra cultura tenim molt en comú». De Prieto, li agrada la imatge naturalista que imprimeix en les dues últimes pel·lícules d'Ang Lee. Amb el músic donostiarra Alberto Iglesias, candidat als últims Oscars per *Cometas en el cielo*, la sintonia és total després de 12 anys de col·laboració. ≡



► Quadro de Joaquim Torres-Garcia titulat *La familia*.

ART ► MOSTRA

Una exposició reuneix 50 obres que retraten nens

► **Caixa Girona mostra les peces, dels segles XIX i XX, propietat de l'abadia de Montserrat**

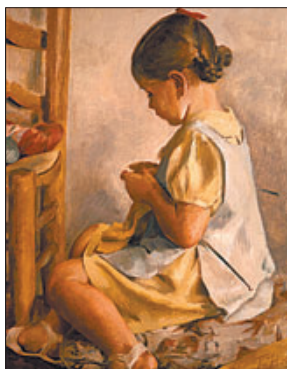
► **Picasso, Nonell, Torres-García, Obiols i Casas, entre els autors representats**

ANNA PUNSI
GIRONA

Els nens, en situacions i èpoques molt diverses, són els protagonistes de l'exposició *Infants. Pintures, escultures i dibuixos del Museu de Montserrat*, que reuneix 50 obres procedents del fons artístic de l'abadia. Firmen les peces, entre d'altres, pintors i artistes de renom, com Pablo Picasso, Isidre Nonell, Ramon Casas, Joaquim Torres-García, Josep Obiols i Joaquim Sunyer. La mostra es pot visitar des d'avui al Centre Cultural de Caixa Girona-Fontana d'Or i estarà oberta al públic fins al pròxim 15 de juny.

Les obres –algunes d'inèdites– plantegen una reflexió artística sobre la infància en la societat catalana dels segles XIX i XX. *L'escolà*, que Picasso va pintar el 1896, és un dels olis més destacats de la mostra. «El pintor va ser un enamorat dels nens i el de la seva representació va ser un tema que va abordar des de molt jove a la Corunya i que el va acompanyar al llarg de tota la vida», detalla al catàleg el director del Museu de Montserrat i comissari de l'exposició, Josep de C. Laplana.

Els nens apareixen en diferents actituds: pensatius, alegres, amb cara entremaliada, jugant, avorrits, o



MODELS MENUTS A dalt, *La petita que fa mitja* (1938), de Josep Obiols. Sobre aquestes línies, *L'escolà* (1896), de Pablo Picasso.

amb amics i familiars, com a l'oli sobre cartró *La familia*, de Joaquim Torres-García. També hi ha imatges de nens treballant, com el delicat quadro que Josep Obiols va pintar de la seva filla Núria a Viladrau durant l'estiu del 1938 i que va titular *La petita que fa mitja*.

COMUNIONS I PROCESSIONS / També hi ha entre les obres exposades escenes de nens a casa o al carrer i imatges de tipus religiós, on els nens van vestits de comunitat o assisteixen a processons. «Avui em sembla natural que la infància hagi de ser un objecte preferent socialment i culturalment però aquesta posició té una història relativament curta», explica l'escriptor, crític i també comissari de la mostra, José Corredor-Matheos. De fet, la presència dels nens a la pintura agafa força en la cultura occidental a partir del segle XV.

Les obres, que ocupen una part de la planta baixa i les sales del primer pis del Centre Cultural de Caixa Girona, es troben habitualment a l'exposició permanent que hi ha al Museu de Montserrat i n'han sortit per primera vegada per poder arribar a un públic més ampli. El recorregut està organitzat cronològicament en cinc grans àmbits, que van des del període dels realistes i premodernistes (1860-1890), passant per l'etapa modernista, la més fèrtil per a la pintura catalana, fins a la generació del noucentisme (1914-1940). ≡



Gran bijuteria literària

Amb un cullerot a la mà, un dels nens obria una olla fumejant. Al seu costat, un altre cridava: «*Sopa y asado de tortuga a punto, caballeros*». Es deien Garnet, Baxter, Service, i eren els protagonistes de *Dos años de vacaciones*, la novel·la de **Jules Verne**. Havien naufragat i estaven en una illa, desemparats i amb una envejable sensació de llibertat. O bé aquella imatge congelada de **Michel Strogoff**, també de **Verne**, quan els esbirros de l'emir intentaven deixar cec el correu del tsar, per espia, tot cremant-li els ulls amb una fulla d'espasa roent (però les llàgrimes per la seva mare el salvarien). O aquell altre moment, quan David Copperfield, l'heroi de **Charles Dickens**, cridava: «*Estamos perdidos!*» i queuia de la barca a l'aigua, enmig d'un oceà encrespat que l'engolia potser per sempre...

Tinc a la retina centenars de vinyetes de la col·lecció *Joyas Literarias Juveniles*, aquelles adaptacions clàssiques en tebeo que va publicar als setanta Bruguera. Com molts nens de la meua èpo-

Hauria volgut tenir les galteres perquè em regalesin
llibres de Bruguera

ca, vaig créixer llegint i mirant –i rellegint i remirant, fins a l'obsessió– aquelles versions tan simplificades com trepidants. Hauria volgut tenir les galteres perquè em regalesin nous títols. Amb un amic jugàvem a saber-nos la llista de memòria. N'hi havia més de 200. «El número 11...» Resposta: «*Rob Roy*, de **Walter Scott!**» «El 87?» «*Botín de saqueo*, de **Karl May!**».

Fa uns mesos, en aquesta mateixa columna, Rafael Tapouet ens parlava de les portades que **Antonio Bernal** dibuixava per a aquells tebeos. Ara podem reviu-les perquè Bruguera ha decidit recuperar la col·lecció. *Robinson Crusoe* i *Los tres mosqueteros* són entre els primers títols reeditats. En aquests temps de píxels i videojocs hiperrealistes, pot ser que als més joves aquests dibuixos els semblin barats com la bijuteria. I potser ho són, però jo els convidaria a mirar-se'ls i llegir-los sota un altre prisma. Em va venir la idea l'altre dia, al cine, veient *Be kind, rewind*, la pel·lícula de **Michel Gondry**. Les adaptacions de Bruguera eren com aquelles filmacions en vídeo casolà que fan els protagonistes. Les seves versions de pel·lícules com *Els caçafrancesos* o *Robocop* són potineres, sí, però el seu gran mèrit és que reflecteixen sobretot la passió per explicar històries, a qualsevol preu.